însă, paradoxal, paralel şi concomitent cu un heraclitism tot atât de funciar, în sentimentul necontenitei petreceri a întâmplărilor în lume.

Nu ne putem opri să nu semnalăm aci dificultatea în care se află chiar marele Eminescu, atunci când încearcă să îmbrace, în trupul limbii româneşti, concepţii străine de acelea ale neamului nostru, de pildă în versurile:

Nu era azi, nici mâne, nici ieri, nici totdeauna,
Căci unul erau toate şi totul era una.

Dacă „tot-de-a-una" înseninează într-adevăr „totul de a una", adică „totul dintr-o dată", atunci, în loc ca versul să zică, cum zice, ar fi trebuit să fie: „Nu era azi, nici mâne, nici ieri, *ci* totdeauna". Versul următor ar fi fost astfel, efectiv explicarea acestui „totdeauna", adică atunci când: „unul era toate şi totul era una"; ci nu contrazicerea lui.

Atunci ar fi apărut însă altă dificultate. Cum ar fi putut oare să identifice poetul, cu simţul lui adânc al limbii şi al ideilor, confuzia tuturor lucrurilor în neantul iniţial, din versurile următoare: